

Klassers Fald. De giftige Spirer fra det fine Koketteri strøes vidt omkring. De smaa kunne jo ikke forstaa, at hvad der er fint for de store, skal være Synd for dem — for ikke at tale om, hvorledes den af de højere Klassers Kvinder æggede Sanelighed ligefrem kan søge sin Afledning, sine Ofre blandt de smaa! Og selve Dragten kan føre til Fordærvelse. De vexlende Moder kræve jo, at man ikke beholder sine Kjoler, navnlig de lyse Selskabskjoler, for længe. Og naar det kniber med Pengene til nye Dragter, hvorfor saa ikke sælge de gamle? Men disse brugte Klæder — ja, jeg vilde ønske, at en Digter med Samvittighed vilde skrive os saadan „en lys Kjoles Historie“, der kunde bringe Haarene til at rejse sig paa de første Ejerinders Hoveder ved Tanken om, hvor mangen fattig Pige der ved saadan en Dragt er ført ud paa den slibrige Vej.

Og ved Siden af disse Ting er der for det tredie det store materielle Tab: hvilke Masser af *Penge* gaar der ikke med hertil! Nu vel, der er dem, der have Raad dertil, saa intet andet lider derunder af den Grund. Men det er visselig kun de allerfærreste. Mange faa kun Raad dertil ved i høj Grad at indskrænke Udgifterne til det, der er langt mere værd. Mangen ung Pige faar ikke Raad til at lære noget, fordi Pengene gaa til Klædedragten, og Indkjøb af Bøger eller Deltagelsen i anden aandelig Berigelse staar næsten overalt i anden Række. Saa taler jeg endda slet ikke om, hvad der for en Kristen er en endnu større aandelig Fornødenhed end disse Ting: det at kunne øve Barmhjertighed. Ak, hvor almindelig er dog den Betragtning, at det er noget, der kommer *efter* alle de andre Udgifter; og naar disse saa voxe og voxe, hvad bliver der saa til Rest! Fra et kristeligt, ja fra ethvert menneskekjærligt Standpunkt maa det dog siges, at det at hjælpe dem, der ere i Nød, hører til de store Ting i Livet; at faa en ny Hat o. s. v. derimod til de smaa.

Dog, vi gaa videre. Hvor mange have end ikke paa den Maade Raad! Den store Afgud kræver bestandig flere Ofre. Saa gaar det ud over Føden. Moder og Døtre skulle kunne præsentere sig i Verden — det faar saa blive knapt med Maden baade til Fader og hele Familien. Dette er ikke et Tankeexperiment. Det er Virkelighed. Mange blege, sygelige Børn ere Ofre paa Klædedragtens Alter! — forfærdeligt, hvad den onde Aand kan faa en Moder til! Og endnu ere vi ikke